

Когато лоши мисли налѣзватъ дутата на единъ братъ--той трѣбва да дири утѣхата на сестрата. Слѣдъ найчината утѣха --най искрена и топла е утѣхата на сестрата.

Шин. Какъ хубаво знаешъ да тѣшиш, сестро!

М. / Стискайки ржката му/ Така ти искамъ, братко! И нека никога не те навѣстваятъ тѣжни мисли.

Шин. / Потледна съ облѣкчение сестраси /
Мара. Знай, че до като имаме умни хора като Патриархъ Евтимий, крабърци като Драгомира --България всѣкога ще надѣлява въ мѣнотинитѣ.

Шин. Не каза още едно.

М. Какво?

Шин. И възторжени души, като тая на моята сестра.

М. /Доласкана/ Доброто, честното и крабростѣта тропватъ дутата ми до сълзи. ИСпособна съмъ въ такива часове на голѣми жертви,.

Шин. А не мислишъ ли, че поѣкога жертвитѣ могатъ да бѣдатъ тѣй голѣми че

М. Че какво?

Шин. Че можемъ да се поколебаемъ и да

М. /Смѣло./ Колкото жертвитѣ сѣ по голѣми--толкова придобитото чрѣзъ тѣхъ е по цѣнено.....

Шин. / Става/. Тѣй умна и смѣла, сестро!-аха! цагато трѣбва, нека всѣки даде исканата жертва--тогава България ще бѣде по велика, както е била при Симеона, Асена. И само тогава ние ще се чувствуваме достойни чедра на Мила България....За жертвитѣ, за трудноститѣ не бива да се мисли.

Мара. / Съ възторгъ/ Да!

Шин. / Съ увлечение/Защото прѣзъ тѣмнитѣ сѣнки на изстрадали дни--България ще ни бѣде по свидна. И примѣра нашъ ще свѣти на вѣчни врѣмена, както оня на Картагенитѣ; както оня на крабърцитѣ при Термопили

М. / Хваца дѣсницата му съ двѣ ржцѣ/ Какъ дивно говоришъ, братко! Никога твоитѣ думи не сѣ засѣдали на моята душа съ таква сила! Никога твоео слово не е бивало напоено съ такова чявство, никога не е бивало тѣй мощно и богато съ мисли!

Шин. / Спрѣлъ дълго гледа састра си/

М. Само защо?....Чудно!....Рѣчѣта ти е тѣй хубава, а погледа ти е тѣй загадъченъ....като че....нѣщо се крие въ него....Бихъ казала:нѣщо злобно иИ като ме потледнешъ--неволно изпитвамъ нѣкаква болка!

Шин. /Смѣа гузно погледъ/